

PETŐFI SÁNDOR

(Kiskőrös,

1822. december 31./1823. január 1.

– Segesvár, 1849. július 31.?)

APOSTOL

(részlet)

11

Eszében tartá, mit szivére
Kötött a jámbor nevelő,
Midőn bucsút vett tőle
És pénzt adott neki;
Eszében tartá ezt az ifju
S nem hagyta teljesítlennül.
Beállt az iskolába,
S tanult szorgalmasan,
S olyan volt társai körében,
Mint csillagok között a hold.
Azok csodálták őt, de nem szerették,
Lelkének fensősége rajtok
Mint sziklakő nehezkedett,
És ellenében
Írigység és gúny támadott föl,
És rálövéldözé
A sebesítő nyilakat.

"Mért bántotok ti engemet?"
Szólott szelíd jószívűséggel
Gyakorta társihoz,
"Mért bántotok, barátim, engem?
Én nem tanúlok a magam javára,
Tiértetek tanúlok én;
Mit én tudok, higyétek, annak
Más fogja venni hasznát,
Akárki más, csak én nem.
Ha belátnátok lelkem mélyibe,
Ragaszkodnátok hozzám, jó fiúk,
Ugy szeretnétek, mint most nem szerettek,
Mint én szeretlek titeket.
Ha belátnátok lelkem mélyibe,
Általlátnátok gyarlóságtokat,
S nem vagdalnátok a fa ágait,
Mely egykor számotokra hoz majd
Árnyékot és gyümölcsöt,
Szegény rövidlátó fiúk ti!
De majd szerettek még ti engemet,
Szeretni fogtok, istenemre, engem!"

Kacaj követte illetén beszédit,
S csak újabb töltésül szolgáltanak
A gúnyolódás fegyverébe,
Amely mindég szívének állt.

És elvadúlt lassanként a világtól,
Mindegyre mélyebben szállott magába,
S került mindenkit... egy barátja volt,
A senkitől meg nem zavart magány.

Ott élt azon képek között, miket
Üres ábrándoknak tart a világ,
De melyekről ő tudta, hogy azok
Élő valódi lények,
Az ő lelkébe néző
Jövő alakjai.

Ott a magányban buzgón olvasá,
Miként a hívő a koránt
S mint a zsidó a bibliát,
Olvasta ott buzgóan a
Világtörténetet.
Világtörténet! mily csodálatos könyv!
Mindenki mást olvas belőle.
Egyiknek üdv, másiknak kárhozat,
Egyiknek élet, másiknak halál.
Egyikhez így szól s kardot ad kezébe:
"Eredj és küzdj! nem küzdesz hasztalan,
Az emberiségen segítve lesz."
Másikhoz így szól: "tedd le kardodat,
Hiába küzdenél,
Mindig boldogtalan lesz a világ,
Mint ezredévek óta az."

Mit olvasott ez ifiú belőle?
Mit gondolt ő, midőn e könyvet
Becsukta reszkető keze?...
Ezt gondolá:

"A szőlőszem kicsiny gyümölcs,
Egy nyár kell hozzá mégis, hogy megérjék.
A föld is egy gyümölcs, egy nagy gyümölcs,
S ha a kis szőlőszemnek egy nyár
Kell, hány nem kell e nagy gyümölcsnek,
Amíg megéri? ez belékerül
Évezredek vagy tán évmiljomokba,

De bizonyára meg fog érni egykor,
És azután az emberek belőle
Világvégeig lakomázni fognak.
A szőlő a napsugaraktul érik;
Mig édes lett, hány napsugár
Lehelte rája élte melegét,
Hány százezer, hány miljom napsugár?...
A földet is sugárok érlelik, de
Ezek nem nap sugárai, hanem
Az embereknek lelkei.
Miden nagy lélek egy ilyen sugár, de
Csak a nagy lélek, s ez ritkán terem;
Hogyan kívánhatnók tehát, hogy
A föld hamar megérjék?...
Érzem, hogy én is egy sugár vagyok,
Amely segíti a földet megérni.
Csak egy nap tart a sugár élete,
Tudom, hogy amidőn megérkezik
A nagy szüret,
Akkorra én már rég lementem,
S parányi művemnek nyoma
Elvész az óriási munka közt,
De életemnek a tudat erőt ad,
Halálomnak pedig megnyúgovást,
Hogy én is, én is egy sugár vagyok! -
Munkára hát,
Föl a munkára, lelkeim!
Ne légyen egy nap, egy perc elveszítve,
Nagy a föladat, az
Idő röpül, s az
Élet rövid. -
Mi célja a világnak?
Boldogság! s erre eszköz? a szabadság!
Szabadságért kell küzdenem,
Mint küzdtek érte oly sokan,
És hogyha kell, elvérzenem,
Mint elvérzettek oly sokan!
Fogadjatok, ti szabadság-vitézek,
Fogadjatok szent sorotok közé,
Zászlótokhoz hűséget esküszöm,
S hahogy véremben lesz egy pártütő csepp,
Kiontom azt, kifeccsentem belőlem,
Habár szívemnek közepén lesz is!"

Ily vallomást tett... nem hallotta ember,
De meghallotta odafönn az isten,

Fölvette a szent könyvet, melybe
Jegyezve vannak a martírok,
S belé írta a Szilveszter nevet

Petőfi Sándor: Az apostol

Posted by hangoskonyv @ 2010/12/30

Előadó: Kaszás Attila | Játékidő: 02:17:33 (137:33)

Kategória: Hangoskönyv

Letöltés: petofi-sandor-az-apostol.zip

Petőfi Sándor 1844-1848 között kilenc elbeszélő költeményt írt. Többek között a János vitézt, Bolond Istókot, Szécsi Máriát... Kettőt befejezetlenül hagyott, a Táblabíró és a Lehelt. Az apostolt huszonhat évesen, 1848 júliusában kezdte el, augusztus idusán fejezte be, de szeptember közepén még egyszer átnézte, és elvégezte rajta a végső simításokat. Ez hihetetlenül rövid idő egy ilyen nagyszabású látomás megmunkálására. Nem egészen három hónapon belül történeté formálta Szilveszter hányódó életének szomorú vízióját. Méghozzá verses formában. Illyés Gyula "Költői szavak szótárának" nevezte Az apostolt, és nem véletlenül. "Hogy mit jelentenek műveiben ezek a szavak: boldogság, szabadság, Isten, pap, lázadás, zsarnokság, király, arra ez a modern hősköltemény felel, melyben az irodalomtörténet oly készségesen emelte ki, sőt túlozta a hibákat." Ma olvasva az elbeszélő költeményt, megértjük, amit a segesvári halálban megdicsőült költő saját magáról írt, de amely sorok minden nagy poétára vonatkoznak: "Tanuljátok meg, mi a költő és bánjatok szépen vele... Tanuljátok meg, hogy a költő az istenség szent levele, melyet leküld magas kegyében hozzátok, gyalgó emberek, amelybe örök igazságait saját kezével írta meg!"

Posted in Hangoskönyv | [Leave a Comment »](#)

<http://hangoskonyv.wordpress.com/2010/12/30/petofi-sandor-az-apostol/>

